

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **V. H.**
bytem X
zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně
advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 13. 3. 2019, č. j. KUZL-12827/2019, sp. zn. KUSP-12827/2019/DOP/Gr,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, odboru správního (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 1. 2019, č. j. OS-D/3050/13/18/Po (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 21. 8. 2018 ve 12:05 hod., na komunikaci II/498, v km 8,514, mezi obcemi Dolní Němčí a Hluk, ve směru jízdy na obec Dolní Němčí, při řízení jízdní soupravy vozidel složené z nákladního vozidla zn. I., RZ X s přívěsem zn. S., RZ X, v mírném klesání přímého úseku komunikace, započal předjíždět jiného účastníka silničního provozu, nezjištěný traktor, ve chvíli, kdy již byl předjížděn řidičem motorového vozidla zn. Renault Master, RZ X, kterého tímto jízdním manévrem ohrozil a došlo k bočnímu střetu přívěsu zn. S. s vozidlem zn. Renault. Tímto jednáním porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. c) silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b), c), § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) silničního zákona uložena pokuta ve výši
7 000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu
6 měsíců od data nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci podle ustanovení
§ 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobce předně uvedl, že žalovaný v rozporu se zákonem ignoroval žalobcem tvrzené odvolací důvody, svým rozhodnutím shledal žalobce vinným, aniž by řádně zjistil skutečný stav věci.
5. Žalobce byl postupem žalovaného zkrácen na svých právech takovým způsobem, který má
za následek nezákonnost rozhodnutí. Dle žalobce došlo k významnému porušení jeho práva na obhajobu. V příkrém rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. Tak, jak je popisován střet vozidel, je zjevné, že žalobce musel vykonávat manévr, při kterém chtěl protijedoucí vozidlo předjet již po nějakou dobu, neboť jízdní souprava tahače a návěsu nezmění směr okamžitě. Druhý účastník dopravní nehody se zjevně nemohl dostatečně věnovat řízení, jinak by si musel všimnout změny směru jízdní soupravy před ním. Druhou variantou dle žalobce je, že řidič vozidla zn. Renault Master jel nepřiměřenou rychlostí a žalobce ho při kontrole situace za vozidlem před samotným zahájením přejíždění nemohl vidět, a cca vteřina, než žalobce po kontrole situace za vozidlem dal znamení o změně směru jízdy a začal směr jízdy měnit, mohla stačit k tomu, aby se do jeho jízdní dráhy dostalo další vozidlo. Řidič Renaultu dle žalobce sám přiznává, že neví, zda souprava již dávala znamení o změně směru jízdy. Žalobce se vyjádřil, že znamení o změně směru jízdy dával a správní orgány nerespektovaly zásadu *in dubio pro reo*, když vzniklou pochybnost nehodnotily v jeho prospěch.

6. S ohledem na výše uvedené vzniká podle žalobce zásadní pochybnost ohledně naplnění byť i formálního znaku přestupkového jednání. Pokud by správní orgány vzaly v potaz tvrzení žalobce ohledně zapnutého znamení o změně směru jízdy, nemohl být formální aspekt přestupku naplněn.
7. V rámci správního řízení dále nebyly žalobci prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Žalobce se neztotožnil se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním, neboť takové tvrzení jde naprosto proti smyslu a chápání znaků přestupku. Formulace odvolacího správního orgánu ohledně materiálních znaků přestupku, že spatřuje naplnění materiálních znaků přestupku v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, stírá podle žalobce rozdíl mezi materiálním a formálním znakem přestupku.
8. Žalobce sice souhlasil s názorem, že dotčeným zájmem společnosti je dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, který měl být narušen jeho jednáním. Nicméně k tomu je třeba uvést, že smyslem pravidel je stanovit takové podmínky v provozu na pozemních komunikacích, kdy bude minimalizováno ohrožení ostatních účastníků provozu, což musí být dokonce zájem principiálně vyšší, než jen dodržení pravidel. V tomto případě došlo však spíše k ohrožení žalobce jednáním druhého z účastníků dopravní nehody, než jednáním žalobce. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by dále muselo dojít k přesnému zajištění místa spáchání přestupkového jednání a jednoznačné určení průběhu údajného protiprávního jednání, k tomu však ze strany správního orgánu nedošlo.
9. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasil. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
11. K námitce, že byl žalobce krácen na svých právech, že rozhodnutí je nezákonné, v příkrém rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění skutkového stavu, žalovaný uvádí, že z takového obecného tvrzení nelze dovodit, proti čemu žalobce brojí, v čem vidí nezákonnost rozhodnutí a jakých důkazních prostředků podle něj nebylo použito.
12. Ohledně tvrzení žalobce, že prováděl manévr, při kterém chtěl předjet protijedoucí vozidlo, žalovaný uvádí, že žalobce zřejmě myslel vozidlo jedoucí před ním. Dále žalobce z poškození levé zadní části přívěsu a pravé přední části dodávky dovozuje, že se řidič dodávky K. dostatečně nevěnoval řízení a do soupravy narazil z nepozornosti. Své tvrzení však ničím nedoložil, ani snad technicky logickou úvahou. Žalovaný ve svém rozhodnutí rozebírá a hodnotí zjištěné stopy a obecně známé skutečnosti, a na základě matematiky a fyziky základní školy rekonstruuje nehodový děj. Spolu s výpovědí žalobce i svědka je pak nade vší pochybnost postaveno, že v době, kdy žalobce započal předjížděcí manévr, byl již předjížděn řidičem K..

13. K další nepodložené teorii žalobce, že řidič dodávky K. mohl jet nepřiměřenou rychlostí a žalobce jej tedy nemohl zaregistrovat během jedné vteřiny po kontrole situace za vozidlem, při dání znamení o změně směru jízdy a započetí změny směru jízdy, uvádí žalovaný, že jedna vteřina před změnou směru jízdy je nedostatečná k zapnutí znamení o změně směru jízdy. Pokud by žalobce zapnul ukazatel a za vteřinu vybočil, jako by žádný ukazatel nezapnul. Z blokových stop a technologie střetu je však prokázáno, že pokud by se žalobce vteřinu před změnou směru podíval za sebe, dodávku by musel vidět. Žalovaný tak zcela vylučuje příčinu dopravní nehody v nepozornosti řidiče K.. Tvzení žalobce, že řidič K. neví, zda byl na soupravě v činnosti ukazatel změny směru jízdy vlevo, se nezakládá na pravdě, řidič K. opakovaně uváděl, že ukazatel změny směru v jízdě v činnosti nebyl.
14. K pochybnosti žalobce o naplnění formálních znaků přestupkového jednání konstatuje žalovaný, že o naplnění formálních znaků přestupku, který je žalobci kladen za vinu, není pochyb, a žalovaný je objasňuje se svým rozhodnutím, stejně tak správní orgán I. stupně. Zde žalovaný odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 2 As 106/2010 – 141, na jehož základě dovozuje naplnění formálních znaků přestupku ohledně jednání žalobce.
15. Námitka ohledně materiálního znaku přestupku, tedy že materiální znaky přestupku nebyly žalobci prokázány, tj. že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem, již patří ke každé žalobě, kterou podává zástupce JUDr. Radek Bechyně. K tomu žalovaný uvádí, že se společenskou škodlivostí jednání žalobce zabýval jak on, tak správní orgán I. stupně. Reaguje dále na tvrzení žalobce, že není přesně zjištěno místo protiprávního jednání a proto nelze dovodit materiální znak přestupku tak, že místo spáchání přestupku je přesně definováno blokovacími stopami dodávky řidiče K.. Jedná se o frekventovanou silnici druhé třídy mezi obcemi Dolní Němčí a Hluk, přičemž navazuje na silnici první třídy č. 54, která je tranzitní spojnici se Slovenskou republikou. Provoz je na této silnici silný a proto vykazuje protiprávní jednání žalobce znaky vyšší společenské nebezpečnosti. Dle žalovaného je také zbytečné polemizovat o společenské škodlivosti jednání žalobce za situace, kdy jeho důsledkem byla dopravní nehoda. O naplnění materiálního znaku přestupku tak není pochyb.
16. Žalovaný uzavřel, že žalobní námitky jsou směsí účelových a vágních tvrzení, jejichž smyslem je zahlcení jak správních orgánů, tak i soudů. Nejde o žádnou obranu před alespoň subjektivně pociťovaným nezákonným zásahem správních orgánů do subjektivních veřejných práv žalobce, ale o bezobsažnou slovní ekvilibristiku, založenou na selektivním vytrhávání jednotlivostí z kontextu, zveličování některých nevýznamných skutečností, nebo naopak bagatelizování okolností důležitých podle toho, jak se to žalobci hodí.
17. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

19. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
20. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
21. Žalobce předně namítal, že nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění a objasnění skutkového stavu věci. K této námitce krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
22. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
23. Ze správního spisu vyplývá, že se správní orgány podrobně zabývaly způsobem, jakým došlo k dopravní nehodě, přičemž vycházely z výpovědí žalobce a svědka V.a K., řidiče vozidla zn. Renault Master, a dále ze spisové dokumentace policie, která mj. obsahuje oznámení přestupku, úřední záznam, protokol o události v silničním provozu, náčrtek místa dopravní nehody a fotodokumentaci. Na základě uvedených podkladů došly správní orgány k závěru, že ze strany žalobce došlo k porušení ustanovení § 17 odst. 5 písm. c) silničního zákona. K vypracování znaleckého posudku správní orgán I. stupně nepřistoupil, neboť vzhledem k okolnostem dopravní nehody, zjištěným stopám na

komunikaci od kol vozidla zn. Renault Master až po výpověď řidiče K., nebyl důvod k takovému úkonu a rovněž by takový úkon byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie a nepřinesl by do věci žádnou novou zásadní skutečnost.

24. Okolnosti dopravní nehody vyhodnotil správní orgán I. stupně i žalovaný s použitím logiky a základních znalostí matematiky a fyziky tak, že z blokovacích stop, poškození vozidel a z výpovědí účastníků zrekonstruoval děj předcházející dopravní nehodě a na základě toho dovedl, který z účastníků dopravní nehody porušil pravidla silničního provozu, tj. žalobce. Vycházel při tom z výpovědí žalobce a svědka K., kteří uvedli, že žalobce jel se svým nákladním vozidlem s přívěsem rychlostí 40 – 50 km/h a vozidlo zn. Renault Master rychlostí 80 – 90 km/h. K dopravní nehodě došlo v místě přehledném, na přímém úseku komunikace, za denního světla, bylo jasno a slunečno, byla dobrá viditelnost. Z takto zrekonstruovaného přednehodového děje pak dle správních orgánů vyplývá, že žalobce nedostatečně zkontroloval před zahájením manévru předjíždění ve zpětném zrcátku situaci za sebou. Nerelevantní je domněnka žalobce, že řidič K. spěchal, ani není prokázáno, že by řidič K. jakkoli porušil pravidla silničního provozu, překročil dovolenou rychlost apod. Sporná zůstala pouze otázka, zda žalobce zapnul levý ukazatel změny směru jízdy, jak tvrdí, když svědek K. naopak zapnutý ukazatel změny směru jízdy na vozidle řízeném žalobcem neviděl, resp. vypověděl, že na jízdní soupravě žádný ukazatel směru jízdy zapnutý nebyl.
25. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány vyhodnotily skutkový stav tak, že je bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce začal předjíždět nezjištěný traktor v době, když již sám byl předjížděn vozidlem zn. Renault Master řízeným V. K.
26. Z fotodokumentace jednoznačně vyplývá, že blokovací stopy od vozidla zn. Renault Master se nachází v levém pruhu a směřují rovnoběžně s okrajem vozovky, tudíž v době srážky se vozidlo zn. Renault Master již nějakou dobu muselo v levém pruhu pohybovat. Rovněž poškození na obou vozidlech odpovídá tomu, že vozidlo zn. Renault Master bylo v době srážky v levém jízdním pruhu, přičemž ke srážce došlo v situaci, kdy se svědek K. již snažil srážce zabránit bržděním, což vyplývá právě z brzdných stop na vozovce. Co se týče úvah ohledně reakční dráhy a reakční doby soud odkazuje na rozhodnutí správních orgánů, které se tímto rozbořem podrobně zabývaly.
27. Co se týče obezřetnosti při změně směru jízdy, vychází soud z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011 – 89, v němž se vyjádřil se k principu tzv. omezené důvěry, kdy není „*potřebné a ani vhodné od sebe odlišovat obě povinnosti, tedy neobrozit jiné řidiče a dbát zvýšené opatrnosti, neboť jde o povinnosti, které jsou skutkově provázané a bezprostředně spolu souvisí. Ze skutkového stavu, tak jak byl zjištěn ve správním řízení, je zřejmé, že žalobkyně dala znamení o změně směru jízdy vlevo včasným zapnutím ukazatele a současně snižovala rychlost. Je tak zjevné, že splnila první povinnost, kterou zákon při odbočování ukládá, neboť dala včasné znamení o změně směru jízdy; současné snížení rychlosti je třeba chápat jako jeden z úkonů souvisejících s plněním povinnosti dbát zvýšené opatrnosti. Tyto úkony samy o sobě nicméně nemohou postačovat, aby byla zajištěna bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích při odbočování na místo mimo tyto komunikace. S ohledem na princip tzv. omezené důvěry platí, že bylo povinností žalobkyně patřičně se přesvědčit, zda není předjížděna jiným vozidlem, a to právě v rámci povinnosti dbát zvýšené opatrnosti, neboť to že domněle splnila všechny iniciační povinnosti před zahájením samotného manévru odbočení,*

neznamená, že neměla přiměřeně počítat s tím, že jiný účastník provozu na pozemních komunikacích může svou určitou povinnost porušit. Jinak řečeno, v okamžiku, kdy žalobkyně dala znamení o změně směru jízdy vlevo a zpomalila, nemohla se bez dalšího bezpečně spoléhat na to, že všichni ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích budou dodržovat své povinnosti a nikdo ji například nezačne předjíždět zleva.“ V daném případě se sice jednalo o odbočování doleva na místo mimo komunikaci, nicméně krajský soud je toho názoru, že závěry v tomto rozhodnutí uvedené lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť při předjíždění jde rovněž o změnu směru jízdy, při které je nutno sledovat dění na vozovce jak před sebou, tak za sebou. Zapnutí ukazatele změny směru jízdy tedy není jediným a dostatečným úkonem při zahájení předjíždění, ale rovněž se musí řidič přesvědčit, zda již není předjížděn jiným vozidlem.

28. Na základě výše uvedeného lze tedy uzavřít, že v době, kdy žalobce započal úkon předjíždění, muselo se vozidlo zn. Renault Master již nacházet v levém jízdním pruhu. Pokud došlo ze strany žalobce k zapnutí ukazatele směru jízdy vlevo, s největší pravděpodobností se tak stalo v době, kdy již byl předjížděn vozidlem zn. Renault Master, jehož řidič na vzniklou situaci už nemohl zareagovat. Svědek K. totiž vypověděl, že na ukazatele změny směru jízdy viděl, to však nebylo v činnosti v době, když začal žalobce předjíždět. Samotné zapnutí ukazatele změny směru je však nedostatečné, podstatné je rovněž adekvátně vyhodnotit situaci tak, aby k manévru předjíždění došlo až ve chvíli, kdy si bude řidič jist, že se nenachází žádné vozidlo jak v protisměru, tak jej ani žádné vozidlo nepředjíždí právě proto, aby nedošlo ke kolizi s předjíždějícím vozidlem, jak se tomu stalo v posuzovaném případě. Obecně je tedy potřeba postupovat s dostatečnou obezřetností, kdy je nutno se přesvědčit o přehlednosti dopravní situace. Argument žalobce, že ve zpětném zrcátku neviděl předjíždějící vozidlo, tedy nemůže obstát, neboť bylo dostatečně prokázáno, že při běžné obezřetnosti by jej vidět musel, když řidič předjíždějícího vozidla zn. Renault Master žádným způsobem neporušil pravidla silničního provozu, nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost, a k dopravní nehodě došlo v místě přehledném, na přímém úseku komunikace, za denního světla a dobré viditelnosti.
29. V projednávané věci tak bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku a bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. V daném případě důkazy tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány.
30. Výše uvedeným se rovněž vyvrátila i námitka žalobce ohledně naplnění formálních znaků přestupkového jednání.
31. Podle ustanovení § 17 odst. 5 písm. c) silničního zákona *řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.*
32. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. silničního zákona *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.*

33. Zde je možno dále poukázat i na žalovaným zmiňovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2011, č. j. 2 As 106/2010 – 141, který se zabýval výkladem ustanovení § 17 odst. 5 písm. c) silničního zákona, které „je třeba vykládat tak, že řidič nesmí zahájit předjížděcí manévry, pokud je z konkrétní situace v provozu na pozemní komunikaci zřejmé, že by svým manévrem ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné – rozuměj všechny ostatní v úvahu přicházející – účastníky provozu na pozemních komunikacích. (...) Lze tedy učinit dílčí závěr, že i řidič jedoucí za řidičem, který hodlá předjíždět, je chráněn ustanovením § 17 odst. 5 písm. c) silničního zákona, neboť jako jiný účastník provozu na pozemních komunikacích nesmí být manévrem předjíždějícího řidiče ohrožen. Pokud by řidič, který hodlá předjíždět, měl svým manévrem ohrozit řidiče jedoucího za ním, nesmí takový manévr zahájit.“
34. Jak je uvedeno již výše, žalobce svým jednáním zjevně ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích, tedy konkrétně svědka V. K., když svým předjížděcím manévrem vybočil z pravého jízdního pruhu ve chvíli, kdy jej řidič K. se svým vozidlem již předjížděl. O naplnění formálních znaků přestupku tak není pochyb.
35. Pokud se týká námitky stran materiálního znaku přestupku, ztotožnil se soud se závěry správního orgánu I. stupně i žalovaného v jejich rozhodnutích.
36. V posuzovaném případě byl zájem společnosti ohrožen jednáním žalobce, kterým byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu, přičemž zároveň došlo k dopravní nehodě a ke škodě na majetku. Společenská škodlivost žalobcem spáchaného přestupku je obecně dána již tím, že byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu, kdy může být ohroženo zdraví nebo majetek všech ostatních účastníků silničního provozu, již to samo o sobě stačí k naplnění materiálního znaku přestupku. K dopravní nehodě způsobené žalobcem navíc došlo na frekventované komunikaci, kdy potenciálně mohlo být ohroženo i více účastníků silničního provozu, než jen druhý účastník nehody V. K.. Místo spáchání dopravního přestupku je přesně identifikovatelné blokovacími stopami na vozovce, průběh nehodového děje byl správním orgánem zrekonstruován na základě ucelených úvah. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že není na místě polemizovat o společenské škodlivosti spáchaného přestupku, když následkem byla dopravní nehoda a škoda na majetku. Ani tuto žalobní námitku tak krajský soud nevyhodnotil jako důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

37. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
38. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

39. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
40. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. prosince 2021

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.